

ΙΡΣΑ ΣΙΓΚΟΥΡΔΑΡΝΤΟΤΙΡ

Με ιντριγκάρει ό,τι προκαλεί ανατριχίλα

Η βραβευμένη Ισλανδή
συγγραφέας μιλά στον
«Ε.Τ.» για το νέο της
βιβλίο, την «Κούκλα»

«Η κούκλα». Μια ιστορία που «παίζει» με τους φόβους μας συστήνοντάς μας πολυλούς και διαφορετικούς χαρακτήρες άρτια δομημένους, με τον καθένα τους να φέρει μαζί του τα προσωπικά του σκοτάδια, που μας «ταξιδεύει» σε ένα ισλανδικό τοπίο με την άγρια ομορφιά που μας κόβει την ανάσα, ενώ νιώθουμε απειλή σε κάθε μας βήμα προς την αλήθεια. Αναμφίβολα, μία απ' τις καλύτερες στιγμές της Ιρσα Σίγκουρδαρντότιρ που δεν πρέπει να χάσετε.

«Η κούκλα», εκδόσεις Μεταίχμιο. Το πέμπτο βιβλίο της σειράς, με τον επιθεωρητή Χούλνταρ και την ψυχολόγο Φρέιγια σε πρωταγωνιστικούς ρόλους και πολλούς διαφορετικούς χαρακτήρες, ο καθένας με τα δικά του σκοτάδια. Πώς επιλέξατε το δρόμο της νέας σας ιστορίας;

Η ίδια η κούκλα έφτασε με e-mail, όταν μου έστειλαν τη φωτογραφία μιας κούκλας που είχε μπλεχτεί στο δίκτυ μιας ψαρότρατας εδώ στην Ισλανδία. Κράτησα τη φωτογραφία για πολύ καιρό σκεπτόμενη ότι θα τη χρησιμοποιούσα για να γράψω ένα μυθιστόρημα τρόμου, αλλά στο τέλος συνειδητοποίησα ότι αυτό δεν ήταν πολύ πρωτότυπο. Έτσι, θέλησα να γράψω για τα αυξημένα προβλήματα με τα ναρκωτικά εδώ και τα δεινά των αστέγων, πέρασα αρκετό καιρό αναλογιζόμενη πώς θα μπορούσε να χωρέσει η κούκλα σε ένα τέτοιο θέμα. Το πώς λειτούργησε και κατέληξε είναι το βιβλίο ως έχει σήμερα.

Είναι πιο δύσκολο να δημιουργείς έναν ή πολλούς ήρωες με συνεχόμενα flashbacks προκειμένου ν' αρχίσουν τα κομμάτια του παζλ να μπαίνουν στη θέση τους;

Μπορεί να είναι πολύ περίπλοκο μερικές φορές για να διατηρείται μια σειρά για το τι συμβαί-

ΓΙΟΥΛΗ ΤΣΑΚΑΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΟΣ

νει όταν προστίθενται αγαδρόμες. Μια αλλαγή στην αρχική πρόθεση μπορεί να δημιουργήσει ένα ντόμινο αλλαγών σε όλα τα άλλα στην ιστορία. Αλλά στιδήποτε είναι πολύ εύκολο δεν είναι διασκεδαστικό να το δουλεύεις. Απολαμβάνω την πολυπλοκότητα και τις προκλήσεις που παρουσιάζει. Εχω επίσης δουλέψει πολύ στη διαχείριση κατασκευής σταθμών ηλεκτροπαραγωγής, που είναι απίστευτα πιο περίπλοκες από το να σχεδιάζω έναν ή δύο φόνους, έτσι, τα καταφέρνω.

Το μεταφυσικό και το παραφυσικό στοιχείο είναι οι αδυναμίες σας;

Και ναι και όχι. Με ιντριγκάρει στιδήποτε προκαλεί ανατριχίλα και θα ήθελα να σκεφτώ κάτι άλλο για την ανθρώπινη ύπαρξή μας εκεί έξω!

Αυτό όμως που παρέχουν τα μεταφυσικά και παραφυσικά στοιχεία της μυθοπλασίας στον συγγραφέα και στον αναγνώστη είναι η σκέψη ότι

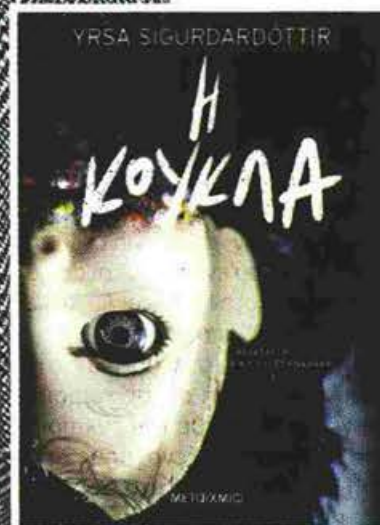
οι κακές πράξεις δεν θα μείνουν ατιμώρητες, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Αυτή φυσικά δεν είναι η πραγματικότητα οποιασδήποτε κοινωνίας, όπου οι κακοί ξεφεύγουν από τα κακά πράγματα συνεχώς - εξ ου και η γοητεία ενός κόσμου όπου αυτό δεν συμβαίνει.

Επικρατεί η αντίληψη ότι στις βόρειες κοινωνίες υπάρχει ασφάλεια και χαμηλή εγκληματικότητα. Γεννιέται λοιπόν η απορία πώς οι Σκανδιναβοί συγγραφείς γράφουν για τόσα εγκλήματα στις ιστορίες τους. Τι ισχύει στην πραγματικότητα;

Λοιπόν, εδώ στην Ισλανδία έχουμε χαμηλούς αριθμούς εγκληματικότητας, αλλά είμαστε επίσης αρκετά λίγοι (περίπου 400 χιλιάδες), επομένως, ο αποτρεπτικός παράγοντας για τη διάπραξη εγκλήματος είναι υψηλότερος - όλοι θα καταλάβουν ότι είσαι εγκληματίας αν σε πιάσουν. Ωστόσο, η Ισλανδία δεν είναι απαλλαγμένη από κακή ανθρώπινη συμπεριφορά - η βία, η απληστία, το μίσος και ούτω καθεξής είναι εξίσου συνηθισμένα εδώ όπως

Δεν μπορώ να γράψω τυπικά βιβλία κατά συρροή δολοφόνων, γιατί αυτό εδώ θα ήταν απίστευτο

Ενας δολοφόνος δεν δημιουργείται από το πουθενά

Πού προτιμάτε να εστιάζετε; Στο προφίλ του δολοφόνου; Στη συνολική εικόνα της κοινωνίας; Ή στο πώς ο δράστης παραβιάζει τους κανόνες της;

Πιστεύω ότι πρέπει να συμπεριληφθούν και τα τρία. Ενας δολοφόνος δεν δημιουργείται από το πουθενά, υπάρχουν κοινωνικοί παράγοντες που παίζουν ρόλο, όπως η ανατροφή, τα γεγονότα

και ορισμένα ελαττώματα της προσωπικότητάς του. Νομίζω ότι αξίζει να δοθεί στον αναγνώστη μια εικόνα για το πώς και γιατί συμβαίνει μια δολοφονία και, για να γίνει αυτό, θα πρέπει να αναλυθούν η ψυχολογία και οι λόγοι για τους οποίους διέπραξε το έγκλημα, ότι σχετίζεται με την προσωπικότητα του δολοφόνου και την κοινωνία από την οποία προήλθε.

οπουδήποτε. Το κόλπο είναι να χρησιμοποιηθούν τα στοιχεία που είναι διαθέσιμα προς όφελος της ιστορίας. Δεν μπορώ να γράψω τυπικά βιβλία κατά συρροή δολοφόνων, γιατί αυτό εδώ θα ήταν πολύ απίστευτο, αλλά μπορώ να χρησιμοποιήσω τις στενές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και τις κακές παρορμήσεις τους για να γράψω για φόνους και εγκλήματα που το ισλανδικό κοινό βρίσκει αξιόπιστα και ενδιαφέροντα.

Εχετε βραβευτεί και διακριθεί πολλές φορές. Πείτε μας, λοιπόν, ποιο είναι το μυστικό αυτής της συνεχούς επιτυχίας; Και ποιος είναι οι κατάλληλες συνθήκες που οδηγούν σ' αυτήν;

Εχω βρει ότι λειτουργεί υπέρ μου να γράφω

πάντα το βιβλίο που θα ήθελα να διαβάζω κάθε φορά.

Αυτό σημαίνει ότι μεταπηδώ συχνά από αυτοτελείς σειρές για το έγκλημα, τον τρόπο και το χιούμορ στα παιδικά βιβλία. Κάνοντάς το αυτό, το να μην προσπλύνω σε κάποιο είδος, διαπιστώνω ότι διατηρώ τον εαυτό μου φρέσκο και δημιουργικό.

Αλλά το βασικότερο συστατικό της επιτυχίας είναι να γράφεις από καρδιάς, όχι να ακολουθείς τυφλά αυτό που είναι δημοφιλές αυτήν τη στιγμή. Γιατί η προσπάθεια να γράψεις ένα μπεστ σέλερ με βάση μια έρευνα αγοράς πιθανότατα θα σε κάνει να χάσεις το στόχο σου και θα είναι πολύ αργά, καθώς μέχρι να δημοσιευτεί το βιβλίο το ενδιαφέρον του κοινού θα έχει μετατοπιστεί. ■